

— B O O T C A M P —

Shemara Jasmine

LEKKER AFZIEN

Heb ik echt de ware gevonden?

XANDER

roman

Ook verschenen van Shemara Jasmine
bij Xander Uitgevers

Bootcamp – Strak pakje (2014)
Bootcamp – Volle overgave (2014)

SHEMARA JASMINE

Bootcamp

Lekker afzien

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: © Stefan Hilden/shutterstock.com

Auteursfoto: Daan Brand

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Shemara Jasmine
en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 210 5 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman
zijn fictief. Elke overeenkomst met bestaande personen,
levend of dood, berust op louter toeval.

Voor mijn grootste fan, Lennart

1

Mijn ogen zijn gefixeerd op de brede boomstam die steeds dichterbij komt. Ik voel mijn hart in mijn ribbenkast bonzen, mijn voeten creëren een knisperend geluid bij iedere stap die ik zet. Met kleine stapjes vlieg ik om de boom heen, om vervolgens weer terug naar Shawn te sprinten die op ons staat te wachten.

‘Emma, goed zo! Ga zo door,’ roept Shawn. ‘Nu mag je weer anderhalve minuut in plankpositie.’

Ik zak naar de grond, strek mijn benen naar achteren en span mijn bilspieren aan. ‘Wow, Emma. Wat voor pilletje heb je vandaag geslikt? Ik heb je nog nooit zo fanatiek gezien. Over een paar weken hebben we een lang weekend bootcamp voor gevorderden. Als je zo doorgaat mag je wat mij betreft mee.’

‘Wat fijn dat ik mee mag, ik zal erover nadenken,’ zeg ik lachend.

‘Je begint echt steeds beter te worden. Ik verwacht dat zo’n weekend je een boost kan geven.’ Blijkbaar heeft hij niet door dat ik een grapje maak; ik laat hem voor nu in de waan dat ik overweeg mee te gaan.

Veronique komt aangerend en laat zich naast me in plankpositie vallen, ze ademt zwaar en ik maak me zorgen of het in haar toestand wel goed is om zo hard te sporten.

‘Veronique, je loopt tien seconden achter op je reguliere tijd. Voor straf moet je nu tien keer opdrukken en doe je nog een extra ronde.’

Zonder een kik te geven drukt Veronique zich tien keer op en stuift daarna zo hard weg dat er een stofwolkje ontstaat in het zand.

Mijn armen beginnen te trillen, ik heb het gevoel dat ik al tien minuten in deze houding zit.

‘Hoelang nog?’ kreun ik.

‘Je hebt twee minuten behaald Emma, ik ben supertrots op je.’ Als ik opsta, wordt het even zwart voor mijn ogen. Dan zie ik Shawn klaarstaan om me een high five te geven. Hij is nooit eerder zo enthousiast geweest, dit moet de eerste keer zijn dat ik meer doe dan dat hij vraagt.

Ik sla met mijn hand tegen de zijne en er gaat een euforisch gevoel door me heen. Ik ben niet meer de nerd van de bootcamptrainingen. Na maanden van training en twee bootcampweken begin ik steeds beter te worden.

‘Eindelijk,’ zucht ik.

Veronique is weer terug en ligt ondertussen alweer in plankpositie naast ons, zij weet niet van ophouden.

‘Veronique, je bent klaar,’ zegt Shawn zacht. Verslagen staat ze op; hij zegt niet wat voor tijd ze heeft gelopen, iets wat hij normaal wel doet. ‘Binnenkort is er bootcamp voor gevorderden en Emma gaat mee. Het lijkt me...’ Shawn lijkt even niet uit zijn woorden te komen. ‘Misschien is het goed voor je om mee te gaan,’ vervolgt hij. Hij staart naar de grond en Veronique legt haar rechterhand op haar buik die niet meer zo strak is als een maand

geleden, maar je zou ook niet direct verwachten dat ze al een aantal weken zwanger is. Drie maanden al, tel ik snel in mijn hoofd.

‘Als Emma gaat, dan ga ik ook,’ antwoordt ze.

‘Mooi, dan is dat geregeld. Het is een ander programma dan de vorige bootcampweken, een stuk uitdagender waardoor je echt weer beter kunt worden.’

‘Euh, ik weet het nog niet zeker,’ reageer ik.

‘Emma, je hebt je gisteren verloofd!’ roept Veronique uit. ‘Je wilt er toch fantastisch uitzien als je gaat trouwen?’ Ik sta verstijfd op mijn plek. De afgelopen anderhalf uur was ik even vergeten dat ik gisteren ten huwelijk ben gevraagd door James.

‘Gefeliciteerd, Emma. Geen smoesjes, je gaat gewoon mee op bootcampweekend. Dames, het was me een waar genoegen om een spontane bootcamp te geven voor mijn twee toppers. Helaas moet ik nu verder. Cheers.’ Shawn loopt naar een groepje van ongeveer tien personen die klaarstaan voor hun training.

‘Wat een nieuws. Jullie gaan trouwen. Ik ben ontzettend blij voor jullie,’ jubelt Veronique alweer verder.

We struinen over het gras in het Vondelpark en ik weet niet wat ik moet zeggen. Vanochtend had ik enorme behoefte om te sporten, mijn hoofd moest leeg. Het was gelukt, even hoefde ik alleen maar de pijn van mijn lichaam te voelen. Dat James mij gisteren ten huwelijk vroeg, kwam voor mij uit de lucht vallen. En Alex... hij verklaarde mij een paar minuten voor het huwelijksaanzoek van James de liefde.

‘Emma? Hoor je wat ik zeg?’

‘Nee, sorry,’ antwoord ik.

‘Waar ben je met je hoofd?’ Veronique legt haar arm op mijn schouder.

‘Zullen we even op het gras gaan zitten?’ Het ochtendzonnetje maakt het aangenaam om buiten te zijn. Ik sluit mijn ogen en voel de zonnestralen op mijn wangen prikken.

‘Wat is er aan de hand? Je zou in de wolken moeten zijn! James, de liefde van je leven, heeft je gisteren ten huwelijk gevraagd. Maar jij ziet eruit alsof er net iemand overleden is.’

‘Ik ben in de war.’ Ik pluk wat grassprietjes uit de grond en kijk Veronique niet aan. Opeens voel ik me een aansteller. Ik kan moeilijk aan een zwangere vrouw die in scheiding ligt en niet zeker weet wie de vader is, vertellen met wat voor problemen ik zit.

‘Hou je niet van James?’

‘Ja, ik hou wel van hem. Maar het ging allemaal zo snel. Ik heb niet eens antwoord kunnen geven op zijn vraag, omdat iedereen begon te juichen. Formeel zijn we niet eens verloofd want ik heb geen “ja” gezegd.’

‘Volgens mij ben je overrompeld, wat in jouw geval niet eens zo gek is. Je bent een enorme controlfreak! Maak je maar niet druk, het komt allemaal goed.’ Veronique geeft me een knuffel, ze ruikt naar lavendelbloemen met een vleugje vanille. Bewust van mijn eigen penetrante zweetlucht vraag ik me af hoe ze zo lekker kan ruiken na anderhalf uur zwaar trainen.

‘Je hebt gelijk,’ antwoord ik. Ik ben gisteren inderdaad overrompeld door de liefdesverklaring van Alex, mijn zogenaamde neef. Al die maanden dacht ik dat hij familie van mij was, terwijl hij helemaal geen bloedverwant is. En hij is al die tijd stiekem verliefd op mij geweest.

‘Laat het even bezinken, je moet gewoon wennen aan het idee dat je gaat trouwen. Ik heb nu al zin om samen een trouwjurk uit te gaan zoeken.’ Veronique pakt mijn

hand vast en ik besluit dat ik haar niet ga vermoeien met mijn probleem.

Nadat ik afscheid heb genomen van Veronique, besluit ik verder te joggen omdat ik geen zin heb om naar huis te gaan. Zonder te bedenken waar ik naartoe zal gaan, beland ik opeens in een bekende straat. De straat ziet er anders uit dan twee maanden geleden en ik probeer te ontdekken wat de oorzaak is: de groene bladeren aan de hoge bomen zorgen voor een prachtig beeld. In deze straat is het restaurant van Alex gevestigd. Ik zou niet weten wat ik tegen hem moet zeggen na wat er gisteren is gebeurd: zijn liefdesverklaring en daarna het huwelijksaanzoek van James. Ik wil Alex graag zien en hem uitleggen dat het een ongelukkige samenloop van omstandigheden was en hem laten weten dat ik in de war ben. In de reflectie van een raam bekijk ik mezelf en ik zie dat mijn haar door het zweet zit vastgekleefd aan mijn voorhoofd. In mijn sportbroek zit een scheur doordat ik net bleef hangen aan wat takken en mijn knalgele sportshirtje matcht totaal niet met mijn zachtroze broek. Dit is niet het juiste moment om Alex te zien, besluit ik. Terwijl ik me omdraai om naar huis te gaan, zie ik een paar honderd meter verderop een man lopen met bruin haar die verdacht veel op Alex lijkt. Ik steek snel de straat over zodat hij me niet kan zien. Mijn hart klopt harder dan tijdens de loodzware bootcamptraining van zojuist.

‘Emma?’ Aan de overkant van de straat sta ik oog in oog met Alex. Ik vraag me af hoe hij zo snel de overkant heeft bereikt.

‘Hi Alex,’ zeg ik zacht. Mijn wangen branden en ik weet niet hoe ik hem moet begroeten.

Alex geeft me een zoen op mijn wang en het lijkt even

alsof mijn hele lichaam smelt, totdat ik beseft hoe ik eruitzie en wat voor zweetgeur ik verspreid.

‘Sorry, ik stink,’ hoor ik mezelf zeggen.

‘Valt mee, je ruikt naar bloemetjes. Kwam je hier voor mij?’ vraagt hij.

Vanochtend heb ik gedocht met de witte Rituals-lijn waarin bloemengeur verwerkt is. Ik vraag me af of hij dat inderdaad geroken heeft.

‘Nee, ik was even gaan hardlopen na mijn bootcamp-training.’

‘O. Ik dacht dat je voor mij kwam.’ Alex haalt zijn hand door zijn haar. Het zit, zoals altijd, een beetje warrig.

‘Nee,’ stamel ik. Opeens beseft ik dat het misschien on aardig is dat ik niet naar hem op zoek was.

‘Dat is dan ook toevallig dat je precies voor mijn restaurant staat.’ Ik kijk opzij en zie de gevel van Alex’ restaurant. Alex’ pretogen kijken mij geamuseerd aan.

‘Ja, wat een toeval,’ weet ik hikkend uit te brengen.

‘Volgens mij is het wel goed dat we elkaar zien na gisteren.’ Alex laat een stilte vallen en ik wil tegen hem zeggen dat ik in de war ben, maar mijn lippen lijken aan elkaar gelijmd. ‘Het was niet eerlijk van mij om je te vragen of je met me gezoend zou hebben als je geweten had dat we geen familie van elkaar waren. Je hebt een vriend, ik bedoel: een verloofde! Het was dus ongepast en ik hoop dat je mijn excuses aanvaardt.’ Hij klinkt afstandelijk en hij praat op een andere toon dan gisteren.

‘Nee, je hoeft je excuses niet aan te bieden.’ Ik sla mijn ogen neer en begin opeens te twijfelen of Alex wel verliefd op mij is. In mijn hoofd ga ik terug naar het moment waarop hij vroeg of ik hem gezoend zou hebben. Hij heeft niet letterlijk gezegd dat hij verliefd op me is, dat heb ik zelf ingevuld.

‘Emma, het is niet mijn stijl om van die rare vragen te stellen. Ik ben oprecht blij dat jullie met elkaar gaan trouwen. Je keek zo gelukkig uit je ogen toen je op James’ huwelijksaanzoek zat te wachten.’

‘Ik dacht dat hij een liedje voor me ging zingen, ik had totaal niet verwacht dat hij me ten huwelijk zou gaan vragen.’

‘Oké, ik moet aan de bak.’ Alex knikt naar zijn restaurant en lijkt niet geïnteresseerd te zijn in mijn huwelijksaanzoek.

‘Ik moet ook weer gaan hardlopen,’ antwoord ik. We kijken elkaar even aan en in mijn buik tikt een tijdbom die ieder moment lijkt te kunnen ontploffen. ‘*See you!*’ roep ik als ik in een veel hoger tempo dan normaal bij hem wegren.

‘Ciao,’ hoor ik Alex nog met weinig enthousiasme zeggen.

Als ik de hoek om ben en zeker weet dat Alex me niet meer kan zien, verlaag ik direct mijn tempo. Alex is blij voor ons, dat is wat hij net zei. Dat betekent dat hij dus helemaal niet verliefd op mij is, want dan zou hij dat niet zeggen. Hij leek ook niet aangedaan bij het idee dat ik met een andere man ga trouwen. Ik heb zijn signalen van gisteravond verkeerd begrepen. Ineens rollen de tranen over mijn wangen. Ik veeg ze tevergeefs weg, ze blijven komen. In de verte zie ik een bankje bij het water waar ik even kan uitrusten. Ik jog rustig die kant op en zie sloepjes over het water varen met mensen die relaxt van het zonnetje genieten. Ik zou de gelukkigste vrouw van heel Nederland moeten zijn. Gisteren heeft James, de liefde van mijn leven, mij ten huwelijk gevraagd. Toch zit er een knoop in mijn maag: ik ben verliefd op twee mannen tegelijkertijd. Ik wil James niet verliezen, maar het lukt me

niet om Alex uit mijn hoofd te zetten. Ik ga op het bankje zitten en staar naar het troebele water van de gracht. Mijn neus prikt branderig vanbinnen en ik heb mijn ademhaling niet onder controle. Ik hou mijn handpalmen voor mijn gezicht en probeer mijn emoties even niet tegen te houden. De tranen blijven stromen en als ze straks op zijn, jog ik gewoon weer naar huis.

2

Eenmaal in mijn appartement besef ik dat al mijn spieren pijn doen. Met mijn laatste beetje energie ben ik naar huis gelopen. Ik voel me als een uitgewrongen washandje en besluit een heerlijk warm bad te nemen.

Als ik de deur opendoe hoor ik dat mijn telefoon afgaat, ik strompel ernaartoe.

‘Emma, waar ben je?’ tettert Sandra in mijn oor.

‘Gewoon thuis.’

‘We proberen je al uren te bereiken!’ zegt ze op geïrriteerde toon.

‘Ik was aan het sporten en had mijn telefoon niet meegenomen.’

‘James maakte zich grote zorgen, maar ik zal hem doorgeven dat je weer terecht bent. Hij zit nu in een belangrijke meeting waarin ik hem niet kan storen.’

‘Gaat alles goed met je?’

‘Ja, we zijn vandaag naar Londen gevlogen en ik heb het druk. James heeft gevraagd of ik zijn mailtjes kan sorteren naar prioriteit. Het is hartstikke veel werk.’

‘Heb je even tijd? Ik wil iets aan je vragen.’